

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο άνθρωπος μπορεί να ζει με τη ζωή του Θεού μέσα στη δική του

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, το εσπέρας της Τετάρτης 19 Μαρτίου 2025, τέλεσε την ακολουθία των Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων στον Ιερό Ναό Γενεσίου της Θεοτόκου Πολυδαμίου.

Στην ομιλία του ο σεπτός Ποιμενάρχης ανέφερε:

“Ήδη βρισκόμαστε στη μέση της Δευτέρας εβδομάδος της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής και οδηγούμαστε προς το τέλος της, ώστε την προσεχή Κυριακή να προσκυνήσουμε τον Τίμιο Σταυρό, στο μέσον δηλαδή της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Μιας πορείας πολύ όμορφης μέσα στην Εκκλησία, αλλά και πολύ

αγωνιστικής.

Είναι όμορφη αυτή η πορεία, διότι στην καθημερινότητά μας, αδελφοί μου, υπάρχουν πάρα πολλά πράγματα, και η Εκκλησία έρχεται να μας τα υπενθυμίσει. Να μας τα υπενθυμίσει, ώστε να μας εισαγάγει, μέσω της νηστείας, της προσευχής, της εγκράτειας, και των πολύ όμορφων, κατανυκτικών Ακολουθιών, σε μία πορεία πνευματικού αγώνα.

Πρέπει να έχουμε τη σκέψη ότι ευρισκόμαστε στο στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Όταν λέμε «στάδιο», σημαίνει αγώνας, σημαίνει αγώνισμα πνευματικό.

Αυτή η σκέψη μας συνδέει με τη συνείδηση ότι διανύουμε την ευλογημένη περίοδο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής και προσπαθούμε να ανακτήσουμε το πρωτόκτιστο κάλλος, την ομορφιά που είχε ο άνθρωπος όταν κοινωνούσε με τον Θεό, όταν ζούσε ταυτισμένος με τον Θεό και με τη ζωή Του.

Μην νομίζετε ότι αυτά που σας λέγω είναι δύσκολα. Δύσκολα δεν είναι· εμείς τα έχουμε κάνει δύσκολα. Είναι δυνατόν ο άνθρωπος να κατορθώσει να ζει με τη ζωή του Θεού μέσα στη ζωή του. Και αυτό δεν είναι μια υπερκόσμια σκέψη, ούτε ακατόρθωτη. Διότι ο Θεός είναι στη γη, έγινε άνθρωπος, ενανθρώπησε, έγινε ίδιος με εμάς. Άρα, η διαφορά Θεού και κόσμου δεν υφίσταται πλέον. Ο Θεός κατέβηκε στη γη και έτσι μπορούμε να κοινωνούμε μαζί Του.

Κοινωνούμε με τον Θεό διά της προσευχής μέσα στην Εκκλησία. Κοινωνούμε με τον Θεό με το Σώμα και το Αίμα Του, όταν μεταλαμβάνουμε στη Θεία Λειτουργία. Δεν είναι μόνο η συνομιλία και η συνεύρεση με τον Θεό μέσω της προσευχής, αλλά είναι και η μετοχή μας στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Όταν λαμβάνουμε τον Χριστό μέσα μας, τότε ολοκληρωνόμαστε ως άνθρωποι.

Γι' αυτό και η νηστεία, η σωματική εγκράτεια, μας διδάσκει ότι μπορούμε να ζούμε με λιγότερα υλικά αγαθά, διότι ο αληθινός χορτασμός προέρχεται από τον Λόγο του Θεού. Πρέπει, όμως, να προσέχουμε να μην αντικαταστήσουμε τη νηστεία με δίαιτα, γιατί αυτό είναι πειρασμός, μία εκκοσμίκευση. Ο Χριστιανός που τηρεί τις νηστείες της Εκκλησίας - την Τετάρτη και την Παρασκευή όλο τον χρόνο, την εγκράτεια του Σαββάτου το απόγευμα, τη νηστεία των Χριστουγέννων, της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, της Παναγίας - και όταν έχει μέτρο στη ζωή του, στο φαγητό, στις σκέψεις και στις διαθέσεις του, τότε μπορεί πράγματι να κατευνάσει τη ζωή του και να την απελευθερώσει από τις δυσκολίες της καθημερινότητας.

Ο αγώνας της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής είναι να επανεύρουμε το πρωτόκτιστο κάλλος, την ομορφιά μας. Και η ομορφιά μας δεν είναι δική μας, αλλά μας τη δίνει ο Θεός. Ο Θεός είναι ο Δημιουργός του κόσμου, και η λέξη «κόσμος» σημαίνει κόσμημα, ομορφιά. Επομένως, και η δική μας ομορφιά, αφού είμαστε μέρος της δημιουργίας του Θεού, προέρχεται από Εκείνον.

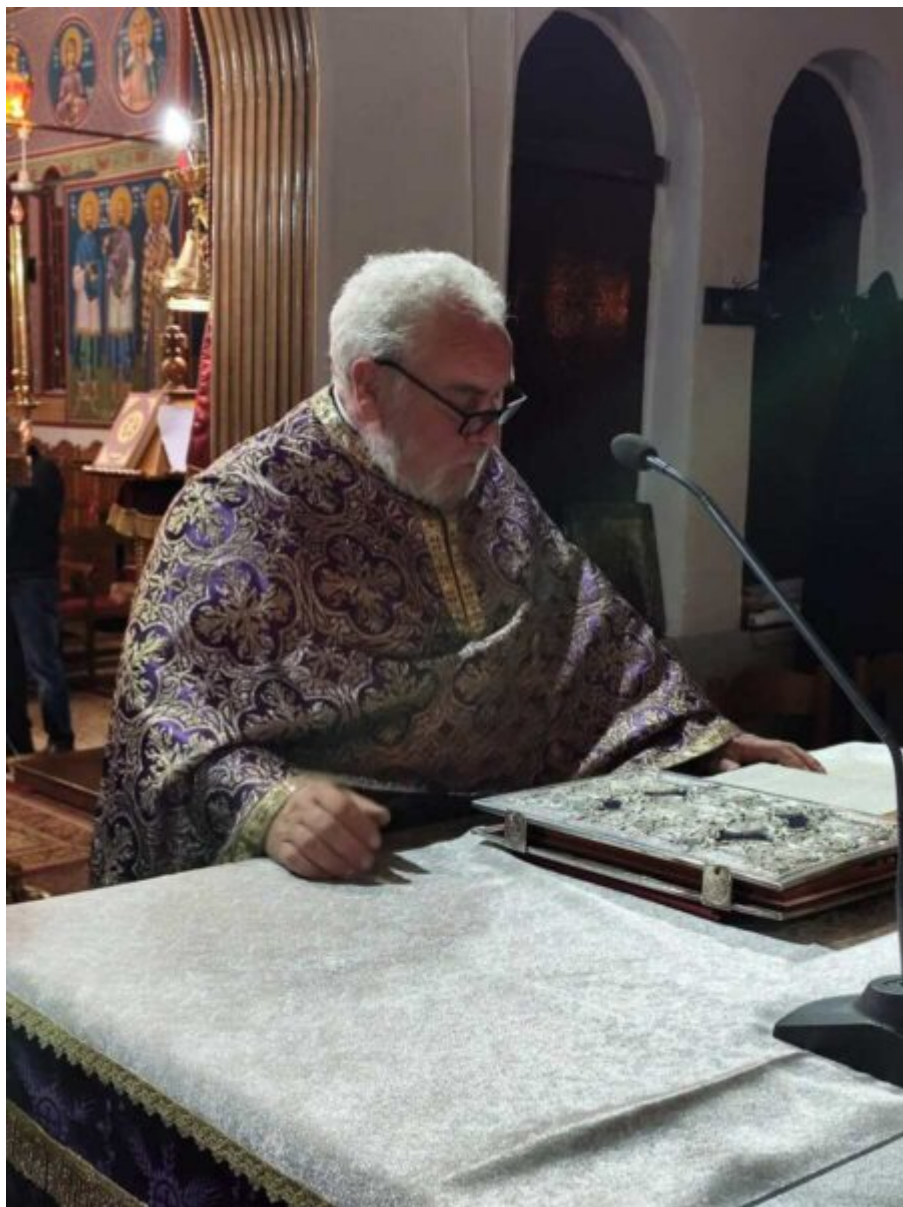
Οι Ακολουθίες αυτής της περιόδου έχουν αυτόν τον σκοπό: να μας βοηθήσουν να επανατοποθετηθούμε στη σχέση μας με τον Θεό, να μας εισαγάγουν στο μυστήριο της σωτηρίας μας. Διότι δεν μπορούμε να σωθούμε μόνοι μας· χρειαζόμαστε τον Θεό. Δεν μπορούμε να είμαστε «κόσμος», δηλαδή κόσμημα, μόνοι μας· χρειαζόμαστε τον Θεό.

Μέσα σε αυτή τη διάσταση πορεύεται ο άνθρωπος, με αγώνα, με αγωνία, με προσωπικό κόπο, για να επανεύρει το πρωτόκτιστο κάλλος, δηλαδή τη σχέση του με τον Θεό.

Οι Ιερές Ακολουθίες αυτής της περιόδου είναι πιο πυκνές: το Μεσονυκτικό, ο Όρθρος, οι Ώρες, ο Εσπερινός, οι Προηγιασμένες Θείες Λειτουργίες, οι Χαιρετισμοί της Παναγίας, η Θεία Λειτουργία του Σαββάτου και της Κυριακής, η οποία είναι ένας ωραίος σταθμός μέσα στον πνευματικό αγώνα της προηγούμενης εβδομάδος.

Η Εκκλησία μας καλεί να μάθουμε ξανά να βαδίζουμε τα βήματα του Θεού. Όπως ο Μωυσής ακολούθησε τα βήματα του Θεού στο όρος Σινά, έτσι και εμείς καλούμαστε να ακολουθήσουμε την πορεία του Θεού.

Στην ακολουθία της Έκτης Ώρας, την οποία διαβάζουμε, υπάρχει ένα ωραίο ανάγνωσμα από το βιβλίο του Προφήτη Ησαΐα, που ανήκει στην Παλαιά Διαθήκη. Εκεί ο Προφήτης μάς μιλά για την ενανθρώπηση του Θεού Λόγου και το Πάθος Του. Ο Προφήτης Ησαΐας, ο οποίος έζησε οκτώ αιώνες πριν από τη γέννηση του Χριστού, επακριβώς μας αποκαλύπτει τη γέννηση του Θεού Λόγου, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, το Πάθος Του, τη Σταυρική Του θυσία και την Ανάστασή Του.

Στην ακολουθία του Εσπερινού, όπως τελέσαμε απόψε, διαβάσαμε δύο ωραία αναγνώσματα. Το πρώτο είναι από το βιβλίο της Γενέσεως, το οποίο είναι το πρώτο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης. Το διαβάζουμε για να θυμηθούμε τη δημιουργία μας. Τι είχαμε, τι χάσαμε, και πώς πρέπει να επανέλθουμε στη σχέση μας με τον Θεό.

Το δεύτερο ανάγνωσμα είναι από το βιβλίο των Παροιμιών του Σολομώντος, του σοφού βασιλέως, υιού του Δαβίδ. Πρόκειται για ένα πολύ ωραίο ανάγνωσμα, το οποίο, αν προσπαθούμε να το διαβάζουμε κάθε μέρα, να το προσεγγίζουμε και να το αναλύουμε, θα μας βοηθήσει πάρα πολύ στην πνευματική μας ζωή και στη σχέση μας με τον εαυτό μας.

Γιατί, ξέρετε, η πνευματική ζωή δεν είναι κάτι έξω από εμάς. Είναι η σχέση μας με τον εαυτό μας, η ικανότητα να τον οργανώσουμε, να οργανώσουμε τη ζωή μας, τις σκέψεις μας, τις διαθέσεις μας. Και όταν αυτό το πετύχουμε, ήδη έχουμε κάνει το πρώτο βήμα προς τη σχέση μας με τον Θεό. Και, βέβαια, ως φυσική συνέπεια,

έρχεται και η σχέση μας με τον αδελφό μας, με τον συνάνθρωπό μας, με εκείνον που είναι απέναντί μας. Μια σχέση βασική και απολύτως αναγκαία για τη ζωή του ανθρώπου.

Το δεύτερο ανάγνωσμα, λοιπόν, είναι ιδιαίτερα διδακτικό. Θα σας αναφέρω μόνο μία παράγραφο, γιατί είναι πάρα πολύ όμορφη. Θα σας τη διαβάσω και θα σας την ερμηνεύσω, και θα δείτε ότι και εσείς θα καταλάβετε πολλά πράγματα μέσα από αυτήν. Λέγει, λοιπόν, εκεί ο σοφός Σολομών:

«υἱέ, ἐὰν σοφὸς γένη σεαυτῷ, σοφὸς ἔσῃ καὶ τοῖς πλησίον». Λέει δηλαδή: Γιε μου, παιδί μου, αν γίνεις σοφός, δεν ωφελεῖσαι μόνο εσύ, αλλά και εκείνοι που βρίσκονται γύρω σου. Η σοφία σου δεν είναι μόνο για τον εαυτό σου. Με την παρουσία σου οικοδομείς και τους άλλους.

«ἂν δὲ κακὸς, ἀποβῆς, μόνος ἂν ἀντλήσεις κακά». Αν, όμως, η ζωή σου είναι γεμάτη κακία, αν οι σχέσεις, σου, οι διαθέσεις σου και οι πράξεις σου είναι κακές, τότε να ξέρεις ότι μόνος σου θα υποστείς τις συνέπειες αυτής της κακίας.

«ὃς ἐρείδεται ἐπὶ ψεύδεσιν, οὗτος ποιμαίνει ἀνέμους». Αυτός που στηρίζει τη ζωή του στο ψέμα, είναι σαν να νομίζει ότι μπορεί να ποιμάνει ανέμους, να τους μαζέψει. Αλλά ο άνεμος δεν μαζεύεται. Το ψέμα, λοιπόν, δεν έχει καμία ουσία. Ό,τι χτίζεται πάνω στο ψέμα είναι ανώφελο και μάταιο.

«ὁ δ' αὐτὸς διώξεται ὄρνεα πετόμενα·». Νομίζει ότι μπορεί να μαζέψει τα πτηνά του ουρανού, αλλά αυτά φεύγουν. Έτσι κι εκείνος που οικοδομεί τη ζωή του πάνω στο ψέμα, στη ματαιότητα, στις ψεύτικες σχέσεις, χάνει το νόημα της ύπαρξής του.

«ἀπέλιπε γὰρ ὁδὸς τοῦ ἑαυτοῦ ἀμπελῶνος». Δηλαδή, εκείνος που δεν προσέχει, χάνει την ίδια του την περιουσία, την καρδιά του, τον πνευματικό του πλούτο. Χάνει τον δρόμο του, “παραπαίει”, όπως λέμε εμείς στην καθημερινότητά μας.

«τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται·». Χάνει και την πορεία του στη ζωή, τη σχέση του με τον Θεό και με τον συνάνθρωπο. Δεν έχει πλέον κάτι να τον συνέχει, να του δίνει ισορροπία.

«διαπορεύεται δὲ δι' ἀνύδρου ἐρήμου καὶ γῆν διατεταγμένην ἐν διψώδεσι». Προχωρά μέσα σε μια άνυδρη, ξερή γη, σε έναν έρημο τόπο. Γιατί; Γιατί έχει καταστρέψει τα πάντα γύρω του. Δεν έχει μέσα του τίποτα ζωτικό, τίποτα ζωντανό, τίποτα όμορφο.

Και το αποτέλεσμα;

«συνάγει δὲ χερσὶν ἀκαρπίαν». Ό,τι κι αν κάνει, δεν έχει καρπούς. Δεν έχει αποτελέσματα. Δεν έχει τίποτα που να δίνει ουσία στη ζωή του.

Αδελφοί μου, όλα αυτά πρέπει να τα σκεφτόμαστε. Διότι πολύ εύκολα χάνουμε, αλλά πολύ δύσκολα κερδίζουμε. Και αν νομίζουμε ότι με επιφανειακές διαδικασίες μπορούμε να κερδίσουμε κάτι σπουδαίο, αυτό είναι πλάνη. Διότι ό,τι αποκτάται εύκολα, εύκολα χάνεται. Δεν είναι ισχυρό, δεν έχει βάθος, δεν έχει δύναμη.

Αντίθετα, οι σχέσεις που αντέχουν είναι οι σχέσεις οι αληθινές. Οι ειλικρινείς σχέσεις. Η αληθινή σχέση με τον εαυτό μας, η πραγματική σχέση με τον Θεό, η ουσιαστική σχέση με τους άλλους ανθρώπους.

Αυτός είναι ο αγώνας μας. Να μπορέσουμε να οικοδομήσουμε τη ζωή μας σωστά, να την καθαρίσουμε, να την ανακαινίσουμε. Η Εκκλησία, που είναι φιλόστοργη μητέρα μας, μας προετοιμάζει για αυτόν τον αγώνα.

Διότι όταν θα έρθει η Μεγάλη Εβδομάδα, θα κληθούμε να εορτάσουμε το Πάθος του Χριστού. Και για εμάς τους χριστιανούς, το Πάθος του Χριστού είναι εορτή! Είναι χαρά! Διότι Εκείνος σταυρώθηκε για τη σωτηρία μας.

Γι' αυτό πρέπει να δοξάζουμε τον Θεό, να Τον ευχαριστούμε, να Τον ευγνωμονούμε για την ευεργεσία Του.

Θα πρέπει, λοιπόν, όλα αυτά να τα αποβάλουμε από τη ζωή μας, για να μπορέσουμε πράγματι να κατανοήσουμε το μέγεθος του Πάθους του Ιησού Χριστού. Να έχουμε χαρά, να έχουμε μετάνοια, να έχουμε καλή συναναστροφή. Ώστε, μέσα από τις πτώσεις μας – γιατί είμαστε άνθρωποι και υφίστανται οι πτώσεις – να μπορούμε να έχουμε και ανάσταση! Να μπορούμε, δηλαδή, να

συναναστηθούμε μαζί με τον Χριστό.

εία στην Αγία και Μεγάλη
ηση στη ζωή μας και με
ατι να γίνουμε παιδιά του

